

[Aksel Larsen.]

sker i betydelig høj grad. Retten til at fradrage betalt skat flader imidlertid progressionen ud, således at kun de største indkomster får lagt loft over skatten, og den skat, de skånes for at betale, opkræves hos skatteyderne med mindre indkomster.

Før man har besluttet sig til at fjerne skattefradragsreglen, kan en ny skatteskala, der sikrer statskassen samme provenu som den hidtidige, fornuftigvis ikke udarbejdes. For at belyse, hvorledes en sådan skatteskala kunne se ud, og hvordan dens forhold til den gældende ville være, har vi i bemærkningerne til lovforslaget indført et eksempel på en skatteskala. Denne er fremkommet ved en omberegning af den nugældende skala til de satser, der skulle anvendes, hvis der ikke var skattefradrag. Denne rent tekniske omberegning er ikke udtryk for, hvorledes udskrivningsloven for skatteåret 1965-66 efter vor opfattelse bør se ud, men den tjener til at vise, hvorledes fjernelse af skattefradragsreglen vil muliggøre en nedsættelse af procenterne, der virkelig batter. Jeg vil her blot nævne, at for det såkaldte proportional-skattetræk — efter gældende skala fra 7.000 til 22.000 kr. — kan skatteprocenten nedsættes fra 22 $\frac{3}{4}$ pct. til 17 pct. På intervallet fra 25.000 til 30.000 kr. kan procenten nedsættes fra 71 $\frac{3}{4}$ pct. til 40 pct. Det må bemærkes, at til den nugældende skatteskalas procent-satser er her lagt de 1 $\frac{3}{4}$ pct., der skal svares i folkepensionsbidrag.

Omberegningen afslører, at den nugældende, tilsyneladende grådige beskatningsprocent for høje indkomster slet ikke er så voldsom. Ifølge den nugældende skala skal der af indkomst ud over 400.000 kr. svares 106 $\frac{3}{4}$ pct. Dette ser grådigt ud og er særdeles brugeligt i det såkaldte skatteborgerblads demagogiske agitation. Hvis man afskaffer skattefradragsreglen bliver det samme skattebeløb imidlertid kun til 46 pct. af bruttoindtægten over 400.000 kr. Når man ser dette, og når man betænker, hvorledes tilsvarende indkomster beskattes i andre europæiske lande, burde man hverken kunne betragte det som en ulykke eller en uretfærdighed, om man indrettede den dyre ende af skalaen noget anderledes og anvendte det herved indvundne provenu til lettelse af skatterne for de lave indtægter.

Folketinget kan så lidt som finansministeren være i tvivl om uretfærdighederne og ulemperne ved den nugældende ordning. Dette fremgår jo af, at man netop på grund af skattefradragsreglen har måttet sætte lap på lap på vor skattelovgivning, blandt andet ved at indføre et særligt fradrag for merindkomst. Dette skyldes, at de gældende skalaprocenter forudsætter skattefradrag, således at den indkomst, der skal beskattes, er reduceret med betalte skatter. Ud fra denne forudsætning er skalaerne udregnet. Men en indkomststigning i et år — hvad enten den skyldes merarbejde, overarbejde eller hustruarbejde — reduceres jo ikke med en til stigningen svarende skat. Derfor rammes stigningen med fuld styrke af den højere skalaprocent. Muligvis for at befolkningen ikke skulle finde på at udpege skattefradragsreglen som den virkelig skyldige i en sådan uretfærdighed, har man søgt at bøde på de værste udskjelser ved de besværlige regler om fradrag for visse merindkomster. Lad mig oplyse, at til trods for disse regler beskattes en stigning i indkomsten fra 22.000 kr. til 24.000 kr., altså en indkomststigning på 2.000 kr., med ikke mindre end 1.576 kr. En stigning fra 30.000 kr. til 33.000 kr., altså en stigning på 3.000 kr., beskattes med 2.709 kr. Disse tal kan aflæses af forsørgerskalaen for København. Det nytter ikke meget at trøste en skatteyder, der rammes sådan, med, at han næste år får en del af sine penge igen, eftersom betalt skat kan trækkes fra næste års indtægt. Det er skatten for det første års indtægtsstigning, der tæller, både når der argumenteres i dagspressen, og når folk skal indrette deres dispositioner efter de skattemæssige konsekvenser.

De ovennævnte eksempler gælder i fuldt omfang, når der er tale om kontrollable indkomster, altså lønindkomster. Helt anderledes kan det stille sig, når det gælder indtægter i det private erhvervsliv. Hvis man ved at undlade at selvangive en merindtægt på f. eks. 3.000 kr. kan slippe for et skattetilsvær på 2.700 kr., så må det erkendes, at vort nugældende skattesystem frister svagere karakterer over evne. Der kan ikke være tvivl om, at de høje marginalskatter udgør en ganske alvorlig tilskyndelse til skattesnyderi.

Hertil kommer imidlertid, at det har